



Arrest

nr. 71 160 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 april 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juli 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 16 augustus 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 17.03.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de actuele diagnose. Aldus is de aanvraag onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als eerste en enig middel kan beschouwd, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker werpt tevens de schending op van *"het beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd dient te worden.

Dat deze motivatie daarenboven geschikt en pertinent moet zijn. Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

Overwegende dat de tegenpartij acht dat de door de verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf gegrond op het artikel 9ter onontvankelijk is om reden dat hieraan geen standaard medisch getuigschrift, zoals voorgeschreven door het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, bijgevoegd was.

Dat het door de verzoeker ingediend medische getuigschrift volgens haar aan de voorwaarden van het artikel 9ter niet zou voldoen, namelijk dat het geen enkele informatie betreffende de "huidige diagnose" zou bevatten.

Dat het artikel 9ter echter vordert dat het medische getuigschrift de ziekte van de betrokken persoon, de graad van ernst van deze ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling (artikel 9ter, alinea 4) vermeldt.

Dat de verzoeker, bij lezing van de betwiste beslissing, steeds onkundig is van hetgeen werkelijk aan het medische getuigschrift verweten wordt.

Dat de uitdrukking "huidige diagnose" inderdaad niet zeer duidelijk is en met geen enkele informatie dat het vermeld artikel vereist overeenstemt.

Dat de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die eveneens op de tegenpartij rust, als doel heeft aan de bestemming toe te staan alle redenen die de genomen beslissing rechtvaardigen te kennen, en met kennis van zaken zijn argumenten ten opzicht van deze te kunnen doen gelden.

Dat deze motivering is specie duidelijk ontbreekt.

Dat men in ieder geval alleen maar kan vaststellen dat het stukkendossier dat aan de aanvraag 9ter gevoegd is meer dan volledig is en meerdere medische getuigschriften bevat, die van mei 2010 tot maart 2011 lopen.

Dat de aanvraag 9ter op 18 april 2011 ingediend werd.

Dat de ziekte waaraan de verzoeker lijdt dus in de recente, bijgewerkte en volledige getuigschriften omschreven werd.

Dat de drie informaties die door het artikel 9ter opeist worden in ieder geval in deze verschillende getuigschriften vermeld zijn.

Dat zo duidelijk vermeld stond dat de verzoeker aan tuberculose lijdde en dat zijn longvermogen op 60% geraamd was.

Dat zijn geneesheren eveneens een sarcoïdose vermoeden.

Dat deze problemen ernstig zijn aangezien deze laatste dreigende ademhalingsverwikkelingen tot gevolg kunnen hebben.

Dat, de door zijn geneesheren voorgeschreven behandelingen duidelijk omschreven zijn, hetzij een medicamenteuze behandeling, waaronder cortisone voorgeschreven is (zie medische documenten — stukken 6-9), pneumologische en infectiologische follows-up (zie medische getuigschrift van 19 mei 2010), tri-chemiotherapie (zie medische documenten —stukken 6-9) en mogelijkheid van chirurgische biopsiën (medische getuigschrift van 31 maart 2011).

Dat het medische getuigschrift van 17 maart 2011 van Dr. S. de B. trouwens preciseert dat de verzoeker op 24 januari 2011 gehospitaliseerd werd.

Dat de resultaten van de onderzoeken die tijdens deze hospitalisatie uitgevoerd werden eveneens ingediend werden.

Dat het dossier van de verzoeker bijgevolg méér dan volledig is.

Dat huidige Rechtsmacht reeds geacht heeft dat "de partij de aanvraag tot verblijfsregularisatie bijgevolg niet onontvankelijk mocht verklaren, zonder ten minste de inhoud van de getuigschriften te onderzoeken, in plaats van zich achter een overdreven formalisme te verschuilen, door de aanvraag te verwerpen (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen arrest nr. 69319 van 04 april 2011).

Dat alle elementen die voor de ontvankelijkheid van een aanvraag 9ter vereist werden dus wel degelijk aanwezig waren.

Dat, zelfs indien de tegenpartij van mening is dat zij de "huidige diagnose" van de verzoeker niet voldoende kent, zij in ieder geval de aanvraag gegrond moest verklaren, het dossier aan de geneesheer die aan haar diensten verbonden is (de enige die bevoegd is om over de medische problemen die de vreemdeling aanhaalt te oordelen) moest overmaken, en deze laatste moest verzoeken met de persoonlijke geneesheren van de verzoeker contact op te nemen om naar de evolutie van de ziekte te informeren.

Dat door zich te onthouden een dergelijke stap te ondernemen, de tegenpartij haar beginsel van behoorlijk bestuur ernstig miskent heeft. Dat het middel gegrond is."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 7 van het KB van 17.05.2007 evenals het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoeker als laatste vermelde rechtsregel (het beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van deredenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij wenst verder te benadrukken dat in de bestreden beslissing niet werd geoordeeld dat geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd. In casu werd geoordeeld dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; 4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, 5C 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Terwijl conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

'Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.'

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoeker geen enkele uitspraak toont omtrent de actuele diagnose.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding, terwijl bij de beoordeling van verzoekers aanvraag ter dege rekening werd gehouden met alle stukken en attesten die verzoeker heeft voorgelegd.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, wordt in de door hem voorgelegde standaard medisch getuigschriften enkel vermeld dat verzoeker tuberculose heeft gehad en dat hij waarschijnlijk ("probable") sarcoïdose heeft. Verzoeker heeft aldus geen actuele ziekte opgegeven.

In de medische attesten van verzoeker wordt de behandelingsduur niet gepreciseerd (non precisable) doch dit ontslaat verzoeker geenszins van zijn verplichting om de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te blijven inlichten over zijn actuele medische toestand en de evolutie van zijn behandeling.

Dit geldt des te meer omdat de huidige medische toestand essentieel is bij de beoordeling van een aanvraag 9ter.

Immers uit de rechtspraak van het EHRM waaraan onze wetgever de toekenning van een verblijfsrecht rechtstreeks heeft verbonden moet verzoeker dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een medisch verblijfsrecht te geven. In vele gevallen werd een verwijdering (of in casu weigering van een verblijfsrecht immers geenszins als een schending van artikel 3 EVRM gezien omdat er na een zekere

behandelingsperiode een verbetering was en dat de "present state" geenszins een verwijdering in de weg staat (of een verblijfsrecht noodzakelijk maakt).

De verwerende partij verwijst volledigheidshalve naar een aantal arresten van het EHRM:

In *B.B. v. France*, no. 3093 0/96, Reports 1998-VL the applicant, who had been serving a period of imprisonment in France, was suffering from AIDS with acute immunosuppression. His condition had reached an advanced stage, requiring repeated hospital stays, but had stabilised as a result of antiretroviral treatment which he claimed would not be available to him in his home country, the Democratic Republic of Congo. The Commission in its report on the case had found that it was highly probable that if the applicant were to be deported he would not have access to treatment designed to inhibit the spread of the virus and that the numerous epidemics raging in his country would increase the risk of infection. To expect him to confront his illness alone, without any support from family members, was likely to make it impossible for him to maintain human dignity as the disease ran its course. It concluded that deporting him would amount to a violation of Article 3. The case was referred to the Court, but before it could examine it the French Government gave an undertaking that the applicant would not be deported and the case was therefore struck out of the Court's list.

The applicant in *S.C.C. v. Sweden* (dec.), no. 46553/99, 15 February 2000, was a Zambian national who had been refused leave to enter Sweden, where she had previously lived and where she had been treated for HIV. The applicant submitted medical evidence to the effect that life-prolonging treatment would have a much better success rate if she was given the chance to continue it in Sweden since the standard of care and monitoring possibilities in Zambia were reduced in comparison. The Court declared the application inadmissible, on the basis that, according to a report from the Swedish Embassy in Zambia, the same type of AIDS treatment was available there, although at considerable cost, and that the applicant's children as well as other family members lived there. Taking into account the applicant's present state of health, her removal to Zambia would not amount to treatment proscribed by Article 3.

The applicant in *Ndangoya v. Sweden* (dec.), no. 17868/03, 22 June 2004, was a Tanzanian national who had been treated with antiretroviral medication which been successful in reducing his HIV levels to the point where they were no longer detectable. It was said that the prospects of his receiving that treatment in Tanzania were very slim and that its interruption would lead to a relatively rapid deterioration of his immune system, to the development of AIDS within one to two years and death within three to four years. The application was declared inadmissible, on the grounds that the applicant's illness had not reached an advanced or terminal stage; adequate treatment was to be had in Tanzania, albeit at considerable cost and with limited availability in the rural area from whence the applicant came; and that he maintained some links with relatives who might be able to help him.

A similar conclusion was reached in *Amegnigan v. the Netherlands* (dec.), no. 25629/04, 25 November 2004, where the applicant, who came from Togo, had been treated with antiretroviral treatment in the Netherlands. Medical evidence indicated that as soon as the therapy was stopped he would fall back to the advanced stage of the disease which, given its incurable nature, would entail a direct threat to life. A report on local conditions in Togo indicated that, while the treatment was available there, a person who did not have health insurance would find it difficult to afford it if relatives were unable to provide financial support. The application under Article 3 was declared manifestly ill-founded, on the grounds that the applicant had not reached the stage of full-blown AIDS and was not suffering from any HIV-related illness. Whilst acknowledging the assessment of the applicant's treating specialist doctor that the applicant's health condition would relapse if treatment would be discontinued, the Court noted that adequate treatment was in principle available in Togo, albeit at a possibly considerable cost. In *Arcila Henao v. The Netherlands* (dec.), no. 13669/03, 24 June 2003, volgens het Hof:

"the applicant was a national of Colombia who, while serving a prison sentence for drug trafficking, was found to be HIV positive and was thus treated using antiretroviral medication. The Court found that the applicant's present condition was reasonable, but that he might relapse if treatment were discontinued. It noted that the required treatment was "in principle" available in Colombia, where the applicant's father and six siblings resided. The Court distinguished the case from *D. v. the United Kingdom* and *B.B. v. France* (both cited above), on the ground that the applicant's illness had not reached an advanced or terminal stage and that he had a prospect of medical care and family support in his country of origin. It did not, therefore, find that the circumstances of the applicant's situation were of such an exceptional nature that his expulsion would amount to treatment proscribed by the Convention and it therefore declared the application inadmissible."

En in Grote Kamer N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) in grote Kamer

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of

speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in D. v. the United Kingdom (cited above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention." (eigen onderlijningen en blokletters)

Gelet op de rechtstreekse en volledige verbinding van onze wetgever aan deze rechtspraak bij het toekennen van een verblijfsrecht 9ter en de zeer hoge drempel die sinds D t VK wordt gehanteerd is het van fundamenteel belang DVZ op de hoogte te houden van de actuele medische situatie en de evolutie van de gevolgde behandelingen.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk om te stellen dat zulks in casu niet gebeurde.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekende partij moet aan de hand van de motivering van de bestreden beslissing een zodanig inzicht in de motieven verkrijgen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 9ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)"

2.5. Bij koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna koninklijk besluit van 24 januari 2011) werd een model standaard medisch getuigschrift voorzien.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn in punt 1 bedoelde aanvraag onder meer een dergelijk standaard medisch getuigschrift neerlegde, opgesteld door dr. Z.d.B.V. op 17 maart 2011. In de rubriek *“Diagnostic”* werden de volgende medische vermeldingen ingevuld: *“infiltrat intranodulaire & adénopathies médiastinales d’origine indéterminées en cours de bilan”*.

2.7. Net als verzoeker begrijpt de Raad niet waarom hem verweten wordt dat het overgelegd medische getuigschrift van 17 maart 2011 *“geen actuele diagnose omvat”*. De bestreden beslissing geeft daaromtrent geen verdere uitleg en het is de Raad ook niet duidelijk hoe een ambtenaar-dossierbehandelaar die niet de bevoegdheid heeft om op medisch vlak standpunten te gaan innemen of medische vermeldingen te gaan interpreteren, aangezien dit blijkens artikel 9 ter, §1, laatst lid, van de Vreemdelingenwet enkel aan de ambtenaar-geneesheer toekomt zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, op grond van de in punt 2.6. bedoelde vermeldingen die voorkomen op het standaard medisch getuigschrift kan beslissen dat dit *“geen “actuele diagnose”* betreft.

2.8. Waar verwerende partij in haar nota opmerkt dat in het voorgelegd standaard medisch getuigschrift *“enkel vermeld (wordt) dat verzoeker tuberculose heeft gehad en dat hij waarschijnlijk (“probable”) sarcoïdose heeft. Verzoeker heeft aldus geen actuele ziekte opgegeven”* dient de Raad op te merken dat, daargelaten de vraag of deze vermeldingen wijzen op een actuele diagnose of niet, dit verweer niet dienstig is aangezien dit vermeldingen betreft die voorkomen op een medisch getuigschrift van 31 maart 2011 en de bestreden beslissing handelt over het medisch getuigschrift van 17 maart 2011.

2.9. Waar verwerende partij in haar nota opmerkt dat verzoeker de verplichting heeft *“om de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te blijven inlichten over zijn actuele medische toestand en de evolutie van zijn behandeling”*, dit gelet op de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat in de bestreden beslissing niet kan gelezen worden dat verzoeker nagelaten heeft verwerende partij in te lichten over *“de evolutie van zijn behandeling.”* Te dezen kan geen rekening gehouden worden met aposteriori-motiveringen. Zelfs indien de plicht om verwerende partij in te lichten over de *“actuele medische toestand”* kan afgeleid worden uit artikel 3 EVRM houdt dit niet in dat een gewone ambtenaar-dossierbehandelaar een uitspraak mag doen over het feit of medische vermeldingen die voorkomen op het standaard medisch getuigschrift wijzen op een *“actuele diagnose”* of niet.

De formele motiveringsplicht werd in de aangegeven mate geschonden. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA